

Seran Demiral

MESAFELER

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Ercan Günaydın'ın hatırasına...

1

“Senin için her şeyi yaparım”

Çocukluğunuzu hatırlıyor musunuz?

Ben hatırlamıyorum...

Şimdi annem olsa tutturur, “Sen hâlâ çocuksun” diye, sanki ben bilmiyorum çocuğun kime dendiğini. Üç yaşındaki de çocuk olarak kabul ediliyor, on üç yaşındaki de! Bu mantıklı mı? İkimiz de aynı olabilir miyiz? (On üç yaşındaki ben oluyorum tabii burada, üç değil.) Tutturmuşlar bir on sekiz’ine kadar çocuksun... Eee? on dokuz yaşına geçince sihirli değnekle dokunup ‘büyük’ mü yapıyorlar seni? Ne oluyor yani? Ha on beş ha yirmi beş... Farkındayım, buna karşılık annem, “ha üç ha on üç” diyebilir, ne de olsa onların gözünde hep çocuk kalıyormuşuz. Basbayağı gerçekleri kabul etmediklerini itiraf ediyorlar aslında ama, itiraz etsek kimse ciddiye almaz. Çocuğuz ya!

Neyse, Őimdi dűŐűnűnce sinir bastı. Annemin cűmleleri sinir bastırır zaten insana. GerŐi babam daha fena. O ۆyle karŐılık da vermez, soru sorar. Kendisi gıcık olur soru cűmleleriyle yanıtlanmaya, “Soruma soruyla cevap verme” diye  ıkıŐır durur. O koca adam ya, ne yapsa hakkıdır. Benim sۆylediĐim bir Őeye onay vermedi mi kendisi soru cűmlesine baŐvurur halbuki, “Sen neden bahsediyorsun?” diye. En çok da bu. Favorisi! Anlamıyorsun sanki neden bahsettiĐimi! Hay Allahım!

Őu h limi gۆrseler de ciddiye almaz, kakhahayı basarlar bu arada. Benim sinirlenmem komik bir Őey  unkű. Ne gűzel dűnya ya! Onlar canları nasıl isterse ۆyle davransın; sinirlenmek, itiraz etmek, soru sormak... hepsine hakları olsun. Bana gelince, kızsam ciddiye almazlar, bir Őeye itiraz etsem sustururlar, sorduĐuma dűzgűn yanıt vermeyi beceremezler. ÇocukluĐumdan beri bۆyle bu. Daha kű ukken iŐte, nasıl doĐduĐumdan tutun da kardeŐimin eve nasıl geldiĐine, sorduĐum sorulara hiç mantıklı bir yanıt almıŐlıĐım yok. Sebebini sonradan anladım tabii.

Mevzu da bu ya!

Benim geçmiŐle ilgili hatırladıĐım ilk Őey Maryam’ın evimize geliŐi. Ondan ۆnce hiçbir Őey yaŐamamıŐım sanki. Simsiyah... Rűya gibi hatırladıĐım bir gۆrűntű, imge bile yok. Belli belirsiz sesler var ama... O sesler de Maryam’ın sesine karŐıyor. Eve geldiĐi ilk gűnlerde çıkardıĐı aĐlama sesleri, sonraki gűnler, haftalar, aylar boyunca anlamadıĐım bir dilde sۆyledikleri... Zaten ismi de baŐka. *Meryem* diye sesleniyoruz ona ama aslında isminin yazılıŐı biraz

değişik. Duyunca aynı gibi ama tam değil. Bir harfi farklı olsa da onun ismi başka dilde; o dilin ise alfabesi bile başka. Hiç bilmediğim. Evimizde kimsenin bilmediği bir dil, bir alfabe, bir çocuk var...

Altı yaşındaydım. Ben altı, Maryam üç. İnsanların kardeşleri bebekken gelir eve değil mi, hatta kendileri gelmeden önce heyecanları gelir, annenizin karnında koca bir kütle gelir, bazen o da yetmez sancıları gelir, karnında tekmeleri gelir. Teyzemin oğlunda oldu mesela. Teyzemin karnına dokunup hissettim o tekmeleri. Bunu hatırlıyorum çünkü daha büyüktüm. Büyük dediğim, dokuz yaşında filandım. Ama bizde böyle olmadı, annemde yani. Annem Maryam'ı doğurmadı. Bir gün kapıyı açıp içeri girdi Maryam. Yürüyebildiği, konuşabildiği bir yaşta geldi evimize. Tek başına kapıyı açıp girmedi tabii! Babamla beraber girdiler. Babam çok sevdi onu. Her şeyden, herkesten çok sevdi... Hâlâ seviyor tabii. Beni de seviyor ama Maryam'ı bir başka seviyor sanki. İnsan çocukları arasında ayrım yapmaz, derler. Annem der mesela. Ama öyle hissediyorum işte, ne yapayım. Hem Maryam'le ilgili her şey garip. Onun yüzünden benimle ilgili çoğu şey de garip. İnsan altı yaşından önceyi hatırlar mesela, değil mi? Ama ben hatırlamıyorum. Tek bir sahnesini bile. İnsanın kardeşi annesinin karnından çıkar. Benimki kapıyı açıp içeri girdi, babamın elinde. Babam doğurdu belki de onu, neden olmasın? Öyle gibi davranıyordu sonuçta. Maryam'den önce sanki hiçbirimizin hayatı olmamış gibi.